

28 Şubat'ın iki arızası

Akif Emre, 25 Şubat 2017

<http://www.yenisafak.com/yazarlar/akifemre/28-subatin-iki-arizasi-2036429>

Bugünlerde yoğunlaştırılmış bir postmodern darbe etkinlikleri düzenleniyor. Dönemin mağdurları, tanıkları yaşananları anlatıyor; siyasiler, yazarlar, kanaat önderleri açıklamalar yapıyor. Bizzat uygulamaların muhataplarının direnişi ilk elden yeni nesillere aktarılmaya çalışılıyor...

Her anlamda bu memlekete yapılabilecek en büyük kötülükleri uygulamaya koyan bir anlayışın ideolojik, kültürel kodlarının, siyaset anlayışının ortaya çıkarılması gerekiyordu. O dönemin siyasal sonuçları kadar neden olduğu sosyal tahribat, kişisel dramlar daha incelikli olarak ele alınmalı. Zira, mağdur olan binlerce insanın bireysel hikayeleri daha derin izler bıraktı. Çoğu dillendirilmeyen, baskıları, yaşadığı travmaları sessizce içine gömerek zamanın sahibine havale eden derin sükunetin sakladığı ne acılar var...

Beyaz Saray'da çalışan tek başörtülü Amerikalı Müslüman The Atlantic dergisindeki, yaşadıklarını ve istifa gerekçesini anlattığı yazısını okurken 28 Şubat sürecinde yaşananları hatırladım. Trump sonrası Amerika'da yaşananlar, üniversiteli başörtülü öğrencilerin, işinden edilen memurların ve bir anda ötekileştirilen milyonların yaşadığı kırılganlığı hatırlattı. 2011 yılından beri beyaz Saray'da görev yapan Bangladeş asıllı Rumana Ahmed, Trump döneminin atmosferini 11 Eylül sonrasına benzetiyor; 'bu kez saldırı ve ayrımcılık sokaktaki ırkçılardan değil resmi makamlardan geliyor' diyor.. Ve ilave olarak, 'benzer hakaret ve fiili saldırılara maruz kalan Müslümanların artık kendilerini bu ülkeye ait hissetmedikleri bir atmosfer hakim' olduğunu vurguluyor. Nitekim kendisi de, 7 Müslüman ülkeden gelen mültecilere giriş yasağı kararı alan yönetimde görev yapamayacağını bildirerek istifa ediyor. Bangladeş asıllı iyi eğitilmiş bir ailenin Müslüman kızının hikayesi 'Amerikan rüyası'nın bitişine bir örnek...

28 Şubat sonrası Türkiye'de başörtülü olarak okuyamadığı için yurtdışında eğitim imkanı arayan öğrencilerin de benzer duygular yaşadıklarına tanık olmuştum. Bu durum, sadece hayatının baharında geleceği elinden alınan, Frenkistanda zor şartlarda tutunmaya çalışan gençlerle sınırlı değildi. Mesleğini yapamayan, barodan atılan, öğretmenlik yapamayan ve hayatın tüm alanlarından dışlanan bir mağdurlar kitlesi oluştu. Hepsinden önemlisi fiilen bu baskıya muhatap olmayan kendi halinde bir emeklisinden çalışanına, erkeğinden kadınına bu ülkenin sessiz çoğunluğu rencide oldu.

Özellikle gençler arasında, inancını yaşama imkanı vermeyen bir seçkinler güruhu yüzünden bu ülkeye karşı aidiyet duygusunun yara alması söz konusuydu. İşte postmodern darbenin toplumsal hafızada açtığı derin yara, bu memleketi hesapsız sahiplenen inanmış insanların sadece dışlanmasını değil ötekileştirilerek bu topraklarla kurduğu aidiyet duygusunun aşındırılmasıydı.

Tüm baskılara rağmen, bu mağdurlar için bu memleketin anlamı; Amerika'ya göç ederek vatandaşlık almış bir Müslümanların kurduğu aidiyet ilişkisi ile aynı değildi elbette. 'Geldiğiniz yere gidin' diyen beyaz ırkçı nefretin kaynağını anlamak mümkün. Medyada, bürokraside, okullarda mülteci muamelesine tabi tutmanın, sessiz çoğunluğu ötekileştirmenin sürdürülebilir bir proje olamayacağını zaman gösterdi. Ancak o dönemde kendini ülkenin, sistemin sahibi sanan mutlu ve mütekebbir azınlığın uygulamalarına bakarak bir kesimin aidiyet hissini sorgulayacak duruma gelmesi de en büyük travmalardan biriydi. Bugün bir mesele olarak bu aidiyet kaybının da aidiyet duygusunun mahiyeti de yeniden ele alınıp konuşulmalıdır.

Postmodern darbenin 20. yıldönümünü mağduriyet şenliğine dönüştüren en azından böyle bir algının oluşmasına sebebiyet verecek kimi söylem ve etkinlikler de başka bir sonuç olarak önümüzde. Binlerce insanın içine gömerek çektiği acı ve verdiği mücadeleyi adeta hiçe sayan ve her dönem karşımıza çıkabilen bir tipolojiden bahsediyoruz. Bu tipler sürekli geçmişte yaptığı hizmet ve mücadeleyi öne çıkarır . Burada söz konusu edilen husus bireysel olarak insani bir zafiyet değil kuşkusuz: Bilinçli, planlı biçimde verdiği mücadeleyi, çektiği sıkıntıları bugüne fatura eden tiplerdir. Geçmişini, yaptığı fedakarlıkları topluma, çevresine fatura etmek bu ülkede hemen her siyasi ve ideolojik kesimde tüm kesimlerde çok sık rastlanan bir hastalıktır. Bir ahlak sorunudur. Hele söz konusu Müslüman ise en başta hesaplaşılması gereken bir arızadır. Yazarı, aktivisti, eğitimcisi hemen her kesimde bolca rastlanan, bir zamanlar yapıp ettiklerini ya da yapmadıklarının karşılığını bekleyen ve bu beklentisi de hiç bir zaman tükenmeyecek olan tiplerden söz ediyoruz. . Bunlarla yüzleşmeli. Samimiyet, fedakarlık, dürüstlük gibi erdemlerden yoksun bir mücadele adamından ancak şarlatan çıkar.

Evet 20. yılında postmodern darbenin bıraktığı iki derin iz üzerinde düşünmek gerekiyor. Sorumluluk bilinci ile geçmişten ders çıkarmayı, birikimi aktarmayı vazife sayan, tevazu ve erdemini terk etmeyen gönül erlerine kulak vermeli...